

Julian Przyboś

Távollét

(*Nieobecność*)

A csend oly gyöngé –
Nem fülemmel, csak lehunyt szempilláim mögött
érezem, mint a mag, ahogy az éneklő pacsirta
felszállt a kalászek közül
és elcsendesedve
- nem csökken a hőség, a búzaföld szalma-lángja –
és elcsendesedve
egyenesen
füledbe suhant.

A csend oly gyöngé,
hogy hallani benne egy másik
csendet: erőset, ellenállót,

mely csökkenti fölöttem a fényt,
mely hatalmas,
mint a távollét.

Tedd fejed alá a szétszakított követ
messze, lent, ott az ég hajlatánál,
a nap. Világos mint testek oszlása – én befejezem
csendben és sötétben
az „örökkévalóság” semmitmondásával
(hangtalan visszhanggal).